

Sygn. akt II CSK 663/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa D. O. i W. O.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w S.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżący dopatrywał się istotnego zagadnienia prawnego w pytaniu „Czy przepisy art. 17¹⁴ i art. 52 u.s.m. dają podstawę prawną dla roszczenia o nieodpłatne przeniesienie prawa własności (wieczystego użytkowania) gruntu i posadowionego na nim budynku, gdy w budynku tym znajduje się tylko jeden lokal użytkowy”.

Problem przeniesienia własności lokalu użytkowego znajdującego się w budynku jednolokalowym został już rozstrzygnięty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., III CZP 85/10 (OSNC 2011, nr 5, poz. 57), w której przyjęto, że jeżeli właściwości lokalu i budynku, do którego uprawnionym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo wykluczają możliwość ustanowienia odrębnej własności tego lokalu, jako jedyne w budynku, to trzeba przyjąć, iż uprawnionym przysługuje roszczenie o przeniesienie własności nieruchomości gruntowej wraz z własnością budynku.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi natomiast wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają; powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia SN z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 - nie publ.).

Skarżący, powołując się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów prawa, przedstawił swoje wątpliwości związane z treścią art. 17¹⁴ u.s.m. w brzmieniu obowiązującym od dnia 30 grudnia 2009 r. w zestawieniu z wcześniejszym brzmieniem tego przepisu, uznanym za sprzeczny z Konstytucją RP w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 r., P 16/08, OTK-A 2008, nr 10, poz. 181.

Należy wskazać, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosił się do nabywania własności lokalu po dokonaniu wyłącznie spłat określonych w pkt 1 i 2 zaskarżonego przepisu, natomiast sprawa, której dotyczy niniejsza skarga kasacyjna dotyczy ustanowienia odrębnej własności lokalu użytkowego, do którego stosują się przepisy dotyczące ustalenia odrębnej własności domów jednorodzinnych, a tym samym, spłaty z art. 52 u.s.m. o szerszym zakresie niż spłaty zaskarżone do Trybunału Konstytucyjnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r.,

V CSK 225/11, nie publ.). W niniejszej skardze Sąd Najwyższy nie dopatrzył się takiej kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]